

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

"... Avinėlis atplešė septintąjį anspaudą..." "Bet jūs esate prisiartinę prie Siono Kalno bei Gyvojo Dievo Miesto, Dangaus Jeruzalės... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba...: 'Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų'. Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime; "... Kristus pasirodė esamujų gėrybių Vyriausiuoju Kunigu,... per didesnę ir tobulesnę Padangtę... išgaudamas amžiną atpirkimą." - Apr. 8:1; Žyd. 12:22,25,26,28;9:11,12.

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Žurnalas leidžiamas kas trys mėnesiai. LEIDĖJAS - PASAULIEČIŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS (LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT). Redaktorius: Bernard W. Hedman, P.O. BOX 67, Chester springs, Pa 19425-0067, U.S.A. Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio. Žurnalo lenkų kalba redaktorius: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. Vertimas iš anglų ir lenkų kalbų. PASTABAS IR KLAUSIMUS RAŠYKITE ŠIUO ADRESU: A/D 467, 3002 KAUNAS.

IGYTOS ŽINIOS PADIDINA ATSAKOMYBĘ

*“Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir nešate sunkias naštus
ir Aš jus atgaivinsiu”
(Mt 11:28 [A.J.2])*

MŪSŲ Viešpats buvo šiek tiek nusivylęs nepaklusnumu, ypač Kafarnaumo miesto gyventojų, nors ten Jis ilgą laiką gyveno ir jiems tarnavo. Mes pradedame aptarimą kodėl Viešpats kaltino Cherozimo, Betsaido bei Kafarnaumo miestų gyventojus, nors žmonės, gyvenę tuose trijuose miestuose, buvo laimingi. Buvo laimingi, nes matė daug stebuklų, iš kurių suprato, kad Jėzus tikrai yra Mesijas, bet dėl to padidėjo jų atsakomybė.

Kafarnaumo miestas buvo ypač laiminamas, nes ir Jėzus apie jį sakė, jog jis yra **“ligi dangaus išaukštintas”**. Miestas buvo gavęs palankias galimybes pažinti Jėzū, tačiau buvo nepaklusnus ir dar daugiau degradavo, kol pagaliau pavirto dulkėmis - buvo sunaikintas. Įvyko Jėzaus pranašystės žodžiai: **“Tu nugrimsi ligi hado!”** (Mt 11:23

[A.J.2]). Nugrimsti ligi hado reiškia nugrimsti į mirties stovę. Ši pranašystė tikrai įvyko žydų priespaudos metu, kuri juos užklupo, sunaikindama net jų valstybę, o tai buvo dėl to, kad jie atmetė Viešpaties skelbiamą Karalystę ir Mesiją - jos įsteigėją.

Mūsų Viešpats išgyveno nusivylimą dėl vi suotino Jo atmetimo. Jis žinojo apie tai, ir nelau-

kė, kad žmonės su džiaugsmu Jį priimtų, nes kitoje vietoje savo mokiniams priminė pranaštę, jog Izraelis atmes Jį, todėl Evangelijos laikotarpio teikiamos malonės taip pat juos aplenkė. Mes jau žinome, jog dėl to, kad jie atmetė Jėzū, pakvietimas priimti Karalystės malones ir garbę atiteko tikintiems pagonims. Dabar mes džiaugiamės šia malone, duota pagonims.

Mūsų Viešpats pabréžia skirtumą tarp Betsaido bei Chorazino miestų ir Tiro bei Sidono miestų. Skirtumas yra labai ryškus. Šie du pastarieji buvo pagoniški ir klestintys miestai. Juose buvo pilna amoralumo ir niekiškumo, todėl ir šių miestų pavadinimai susitapatinėti su amoralumu, palaidumu, niekiškumu, nešvarumu. Neveltui mūsų Viešpats pareiškė Betsaido ir Chorazimo

miestams: **“Vis dėl to jums sakau: Tirui ir Sidonui teismo dieną bus lengviau pakęsti negu jums!”** (Mt 11:22 [A.J.2]). Viešpats sakė, kad jeigu Jo stebuklus būtų matę anie bedieviški miestai, tai seniai būtų atgailavę, apsigaubę ašutinėmis ir apsibėrė pelena (taip išreiškiama gili atgaila). Šis Viešpaties liudijimas nurodo, kad pagoniškų Tiro ir Sidono miestų žmonių

...JŪS ŽINOTE IR ESATE SUTVIRTINTI DABARTINĖJE TIESOJE" 1Petro 1:12 [J.J.S.]		
I Dalis 1997,	BALANDIS-BIRŽELIS (m.e. 1997 - nuo Adomo 6125)	Nr. 2.
TURINYS		
Igytos žinios padidina atsakomybę 18		
Jėzus peikia Kafarnaumo miesto gyventojus 19		
Sodomos gyventojai nepasmerkti amžinoms kančioms 20		
Žmonijos Gelbėjimo Planas apreikštasis paklusniesiems 21		
Dvejopa palaima 22		
Džiaugsminga prisikėlimo viltis 23		
Mirusieji miega mirties miegu 24		
Dabar Lozorius yra ne danguje 25		
"...Nuo Viešpaties veido atgaivos laikai..." 26		
Raktai nuo mirties kalėjimo 27		
Prabudimas prisikėlimo Dienoje 29		
Kaip reikia garbinti Dievą 30		
Samariečių garbinimas nebuvę tiesoje 31		
Atsakymai į klausimus 31		
Kodėl Dievas leidžia sunkias kančias žmonėms? 31		
"LAUKDAMI PALAIMINTOSIOS VILTIES IR MŪSŲ DIDŽIOJO DIEVO BEI GELBĖTOJO KRISTAUS JĒZAUS ŠLOVĖS APSIREIŠKIMO (EPIFANIJOS)" - Titui 2:13 [Č.K.]		

širdys geresnės, negu Betsaido ir Chorazimo miestų žmonių, bet vis tiek toli nuo to, kas patiktu Dievui.

Iš to yra aišku, kad Dievas kitaip vertina reikalus, negu dauguma žmonių. Jis nežiūri ar mieste žmonės yra moralūs ar amoralūs. Ar mieste gyvenantys žmonės yra malonūs, ar nemandagūs. Viešpats tikriausiai paklaustų kitko. Jis paklaustų kokį širdies stovį kas turi, kokio tikslo siekia ir dėl ko kovoja. Jis taip pat paklaustų, kaip kuris pasielgtų, jeigu turėtų aiškinę Dievo valios suvokimą. Būtų gerai, jeigu ištirtume save, ar mes gerai elgiamės, o gal esame per daug šiurkštūs, ir nesugebame suprasti kitų. Ar gerai juos suprantame? Mums atrodo, kad esame šiek tiek ramesni nei kiti, ir tai yra gerai, nes tokiais mes ir privalome būti, jeigu norime, patirti būsimų malonių nuo Dievo. Mes visada prisiminkime, kad mūsų stovis dabar kartais gali būti toks, koks nepatinka mūsų Viešpačiui. Nes, jeigu Dievas apdovanoja mus palaima ir galimybe aiškiau suprasti Jo Žodį, o mes atmetame tą Jo malonę, tai mus Jis gali įvertinti esant blogesniais už tuos, kurie yra nemoralūs žmonės.

JÉZUS PEIKIA KAFARNAUMO MIESTO GYVENTOJUS

Prisiminkime Kafarnaumo miesto gyventojus. Tarp visų miestų jie daugiausiai buvo apdovanoti malone, bet Jézus juos prilygina Sodomos gyventojams, kurių niekšišumas buvo tokio laipsnio, jog tapo sunaikinimo priežastimi. Viešpaties požiūriu Kafarnaumo gyventojai buvo blogesni, neverti Dievo malonės, o verti griežtesnės bausmės negu Sodomos gyventojai. Tai buvo griežtas pasmerkimas, tačiau teisingas. Nežinodami Dievo vargšai Sodomiečiai éjo nuodėmės keliu, vykdë puolusios prigimties norus, laipsniškai klimpo gylyn, degradavo, tuo tarpu Kafarnaumo gyventojai buvo žydai, todėl turėjo ir dvasišką, ir gyvenimišką palaimą. Kafarnaumo žmonėms Viešpats suteikė galimybę pažinti Jį, kadangi ir Mesiją Dievas atsiunté žydų tautai. Kafarnaumo žmonės daug kartų matė Jo daromus stebuklus, stebéjo Jo malonų elgesį, bet tarpiškai mokési iš Jo, nes Jézus ilgai gyveno jų mieste.

Nors turėjo tiek daug galimybės ir Dievo malonės pažinti Jį, tačiau nepasinaudojo jomis, bet atmetė Mesiją, taip tapdami blogesniais už sodomiečius. Jie nejvertino Teisingumo ir Tiesos. Mūsų Viešpats pasakė, jog Sodomos gyventojų nebūtų ištikusi tokia pabaiga, jeigu jie būtų ap-

dovanoti tokiomis pat malonėmis ir privilegijomis, kokias turėjo Kafarnaumo gyventojai.

Todėl savaimė kyla klausimas, o kodėl gi mūsų Viešpats nedavė tokių pat gerų galimybių Sodomos gyventojams, kokias turėjo Kafarnaumo žmonės? Kodėl to paties nepadarė Tiro ir Sidono gyventojams (kurie tada dar gyveno), kaip tą padarė Chorazino ir Betsaido gyventojams? Atsakome: Tuo laiku dar nei vienas tų žmonių nebuvvo tiriamas ar yra vertas amžino gyvenimo. Nei Sodomos gyventojai, nei Tiro bei Sidono gyventojai nebuvvo tiriami dėl to. Lygiai taip pat ir Palestinos gyventojai nebuvvo bandomi ar yra verti amžino gyvenimo. Palestinos gyventojai buvo tiriami ar jie myli Viešpatį ir teisingumą, ar yra pasiruošę tapti Jo žmonėmis bei Karalystės šalininkais. Išbandymo metu paaiškėjo, kad izraelitai nepakankamai vertino teisingumą, dėl to negalėjo tinkamai įvertinti ir Viešpatės Karalystės, kad galėtų tapti jos tarnais bei prieteliais. Dėl to mūsų Viešpats Palestinos miestus ir jų gyventojus atmetė, nes tokie, kurie nevertina teisingumo, negali tapti Jo atstovais, įkuriant Karalystę.

Pateiksime keletą nuorodų dėl ko iki šiol nei vienas iš tų žmonių individualiai nebandomi ar yra verti amžino gyvenimo:

1. Visas pasaulis yra pasmerktas dėl Adomo nuodėmės.

2. Niekas negali būti išlaisvintas nuo šio pasmerkimo, kad galėtų būti tiriamas dar kartą asmeniškai ar yra vertas amžino gyvenimo, kol nėra užmokėta atpirkimo kaina, o tai dar neįvyko (Ivyko užskaitomu būdu ir tik už pasišventusius. Žyd 9:24 v._{p.}).

3. Mūsų Viešpats pareiškė, kad tik ateityje bus teismo diena - išbandymo bei išmėginimo diena, ir tik tada išaiškės, kas bus vertas amžino gyvenimo, o kas nevertas (Apd 17:31). Ta Teismo Dieną - Tūkstantmetiniame Amžiuje visiems įvyks išbandymas, suteikiant galimybę siekti amžino gyvenimo, visai Adomo giminei. Toks yra mūsų Atpirkėjo mirties pagrindinis tikslas.

Betsaido, Chorazimo ir Kafarnaumo gyventojai nepriémė Viešpaties, todėl Jézus juos atmetė, tačiau Viešpats iš tų žmonių tarpo rado keletą sielų, ir nuo tada parenka tinkamus į specialiai tam skirtas klasses, kuriuos kviečia pasinaudoti ypatingomis malonėmis, tai yra tapti Tūkstantmetinės Karalystės geradariais (samariečiai v._{p.}). Visi bus tiriamai teisingu Karalystės valdymo principu. Išbandymas bus bešališkas, vedantis į gyvenimą. Buvo ir tokią Jézaus klausytojų, kurie suprato, kad būsimo išbandymo

metu Tiro, Sidono ir Sodomos gyventojams bus skirta daugiau dėmesio ir daugiau atsižvelgta, negu į tuos, kurie turėjo palankesnes galimybes, tačiau sukietino savo širdis, nors nemažai suprato ir daug žinojo. Todėl Jėzus įspėjo šiai žodžiai: "Vis dėl to jums sakau: **Sodomos šalių teismo dieną bus lengviau pakęsti, negu tau**" (Kafarnaume Mt 11:24 [A.J.2]).

SODOMAI BUS LENGVIAU TEISMO METU

Šiai Jėzaus žodžiai griežtai smerkiami tie, kurie Dievo buvo apdovanoti aiškia galimybe suprasti, bet nejvertino Jo malonės. Mes žinome sodomiečių niekšiškumą bei palaidumą, bet Viešpats pažadėjo jiems suteikti daugiau malonės bei atlaidumo, negu tiems, kurie nejvertino Jo gerumo. Malonę Jis sodomiečiams teiks tada, kada Jis vykdys žmonijos teismą - tyrimą.

Jeigu kas iš šių Viešpaties žodžių darytų išvadą, kad Kafarnaumo gyventojai Tūkstantmetiniame amžiuje, kada jie bus tiriami ar yra verti amžino gyvenimo, bus vertinami nepalankiai, tai labai suklsty, nes aiškiai yra užrašyta: "...**Jis teisingai teis pasauli...**" (Apd 17:31 [A.J.2]). Išbandymas vyks ne pyktyje ar užsidegime, darant skriaudą žmogui, bet siekiant parodyti jam visą galimą gérį. Todėl ir Kafarnaumo gyventojams bus duota daug palengvinimų aną dieną. Jie turės puikią galimybę aiškiai suprasti apie Viešpaties meilę žmonėms. Teismas bus pakenčiamėsnis Sodomos ir Gomoros žmonėms, nors jų nuodėmės kai kuriuo požiūriu atrodė didesnės, bet Dievo požiūriu mažesnės, ne tiek baisios, nes nebuvu prieš savo sąžinę, bet dėl jų nežinojimo. Todėl manome, kad išsiugdžiusiems Tūkstantmetinio amžiaus paklusnumą Tiro, Sidono bei Sodomos žmonėms, kurie anksčiau nebuvu pažinę Dievo nei Jo Įstatymų, bus lengviau paklusti to laiko reikalavimams, negu Chorazimo, Betsaidos ir Kafarnaumo gyventojams, kurie daugiau žinojo apie Dievą, bet ne pasinaudojo duota jiems pažinimo galimybe šiaime gyvenime, taip griaudami savo charakterius. Tai mus įspėjantis pavyzdys, nes Kristus visus pažadins iš kapo, o tada, kaip skaitome: "**visi, kurie yra kapuose, išgirs Jo balsą ir išeis tie, kurie darė gera (nugalėtojai), gyvenimo prisikėlimui; tie, kurie darė bloga, teismo prisikėlimui**" (Jn 5:28,29 [A.J.]).

Iš šios mūsų Viešpaties kalbos aiškiai galime pastebėti pamokančią prasmę. Tai yra, kad daugelis tų, kurie šiaime gyvenime neturėjo nei žinių, nei galimybės suprasti, - tai būsimos teis-

mo ir išbandymo metu dėl to neturėtų patirti nuostolio. Atvirkščiai, jie galiapti daugiau dėmesingi geroms įtakoms ir geriau vykdyti Karalystės Teisę, negu tie, kurie jau šiaime gyvenime buvo šiek tiek apšvesti, bet tuo nepasinaudojo. Koks yra malonus pažadas būsimajame teisme arba išbandyme! Kokią svarbią reikšmę jis turi visai kūrinijai. Dievas leido, kad Adomui skirtas nuosprendis apimtų visus, tuo pašalindamas galimybę individualaus išbandymo. Tokiu būdu Jis paruošė visiems atpirkimą nuo pirmojo pasmerkimo, suteikdamas kiekvienam žmogui galimybę turėti individualų išbandymą su Jėzaus pagalba, kadangi Jis mirė už visus. Tik tuomet bus palankios aplinkybės visų išbandymui, kai šėtonas bus surištas, o žemė pripildyta Viešpaties pažinimo, Jo gerumo. Žemėje bus puiki tvarka, kuri teiks vien gérį Jo puolusiems tvariniams, nes Jis nenori jų sunaiinti, bet jeigu jie to norės, gaus amžiną gyvenimą per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

SODOMOS GYVENTOJAI NEPASMERKTI AMŽINOMS KANČIOMS

Mūsų Viešpats aiškiai pasakė: "**Aš garbinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad Tu paslépei tuos dalykus nuo išmintingųjų bei gudriųjų ir juos apreiškei kūdikiams**" (Mt 11:25 [A.J.2]). Cia Viešpats nori paaškininti, kad būsimajame teisme ar išbandyme palaima bei galimybė suprasti bus duota kiekvienam Adomo ainiui, tačiau tie dalykai yra neaiškūs daugumai žmonių. Atrodo, kad yra ypač nuslėpti nuo šio pasaulio "**išmintingųjų ir gudriųjų**". Vietoje to, kad tikėtų Dievo garbingu Išgelbėjimo Planu, moko, jog vargšai sodomiečiai pasmerkti amžinomis kančiomis be jokios galimybės pasitaisyti. Tačiau Viešpats kitaip aiškino: "**Nes jei Sodomoje būtų buvę padaryti tie galinti darbai, kurie buvo padaryti tavyje (Kafarnaume), ji būtų išlikusi iki šios dienos (nes būtų giliai atgailavusi Mt 11:23 [A.J.2]).**

"**Išmintingieji ir gudrieji**" mus moko, kad Tiro ir Sidono gyventojai yra pasmerkti amžinomis kančiomis, nors jiems ir nebuvu leista girideti skelbimo. Jie būtų atgailavę, jeigu būtų turėję tokias malonias sąlygas, kaip Palestinos gyventojai, kurie, tačiau atmetė mūsų Viešpatį. Todėl "**išmintingųjų ir gudriųjų**" manymu Palestinos gyventojai ne tik kad neteko Karalystės, bet dar turėję kentėti amžinas kančias. Mūsų laikų "**išmintingieji ir gudrieji**" nesupranta, nes

yra akli Tiesos supratimui, apakinti savo religijų mokytojų tradicijomis, taip, kaip kadaise žybai.

Jie vis labiau painioja žmonių protus, taikydami Viešpaties žodžius Teismo dienai. Aišku, jų manymu ta diena yra pasmerkimo diena, o ištikrujų yra išbandymo diena. Argi jie nesuvokia, kad pagal jų skelbiama teoriją sodomiečiai yra pragare ir kančiose jau beveik du tūkstančius metų nuo to laiko, kai Jėzus pasakė tuos žodžius. Gal jie mano, kad po teismo dienos jie dar daugiau kentės? Neaišku, kaip jie supranta Teismo dieną? Akivaizdu, to dalyko jie visai nesupranta. Jiems yra aišku tik tiek, kad mūsų Viešpats tada kalbėjo apie būsimus dalykus, todėl yra susirūpinę, bet nesugeba protingai išaiškinti to dalyko, kad jų pamokslai derintūsi su Dievo charakteriu, o ne su apgailėtinomis teorijomis, kurios pažemina Dievą.

Viešpaties žodžiai gaivina mūsų dvasią, nes Viešpaties žodžiai apreikšti kai kuriems “**kūdikiams**”, ne išdidieems ar šio pasaulio gudruoliams,bet tiems, kurie yra nuolankūs, kurie yra mąstantys ir patys pasiruošę suprasti Viešpaties pamokinimus, bet nesiruošia Viešpatį mokyti savo supratimo. Mylimieji, kokia didelė palaima tenka mums! Būkime labai atsargūs. Mums reikia išsiugdyti “kūdikių” paprastumą, kad mes patys galėtume būti Dievo mokomi. “...**Kad suvoktume, kas mums Dievo dovanota**” (1Kor 2:12 [A.J.2]).

ŽMONIJOS GELBĖJIMO PLANAS APREIKŠTAS PAKLUSNIESIEMS

Džiaukimės tais dalykais, kurie yra nuo Dievo, naudokimės jais, o sklindanti nuo jų šviesa teapšviečia ir kitus. Tiesa, kad žmonijos Gelbėjimo Planas yra “uždengtas” daugeliui mokytyjų žmonių. “**Nes šito pasaulio išmintis Dievui yra paikybė**” (1Kor 3:19 [A.J.]). Mums gali būti neaišku, kodėl daugelis nesupranta būdo, kuriuo Dievas nori gelbėti žmones. Jėzus duoda trumpą atsakymą: “**Taip, Tėve, Aš dėkoju Tau, kad taip Tau patiko**” (Lk 10:21 [A.J.]). Mūsų Viešpaties pirmojo atėjimo metu, tie, kuriuos Tėvas patraukė prie Sūnaus, nebuvo kokie nors teisės daktarai (mokyti Raštuose,aukštai pareigūnai), bet tik tikintys - ”*Tikrieji izraelitai, kuriuose nėra klastos*” (Jn 1:47 [Č.K.]). Tokių visais amžiais būdavo tik nedidelis skaičius, kurie gaudavo malonę.

Viešpats suprato, kad specialūs pamokymai turi būti perteikti tik tiems, kuriuos Jam patikėjo Tėvas, bet ne tiems, kurie to nenori, arba yra nepasiruošę priimti Jo liudijimo, nes neturi tink-

mo širdies stovio, kad galėtų suprasti ir įvertinti. “Sūnus nieko negali daryti iš savęs”, visus įgaliojimus ir galią Jis yra gavęs iš Tėvo. Taip Jis paaiškino savo ištikimiems mokiniam savo laiku, o nuo ano laiko iki dabar tą patį primena pasišvenčiantiems. Jėzus nieko nepriskyrė sau, bet aiškiai pasakė, kad niekas Jo tikrai nepažista kaip tik Tėvas. Skaitome Viešpaties žodžius: ”**Niekas nepažista Sūnaus, tik Tėvas, ir niekas nepažista Tėvo, tik Sūnus ir tas, kuriam Sūnus nori Jį apreikšti**” (Mt 11:27 [A.J.2]). Todėl, tik Tėvas pažista Jėzų pilnai, o žmogus nepažista Tėvo, tik Sūnus, ir tas, kuriam Sūnus nori apreikšti.

Retai skaitantis Evangeliją iš pradžių ne visai aiškiai supras Mato 11 skyrių. Tačiau krikščionis,kuris jau ne vienus metus augo “**malone ir mūsų Viešpaties bei Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu**” (2Pet 3:18 [A.J.]), geriau gali įvertinti. Jis supranta, kad nors pradžioje mažai turėjo žinių apie Jėzų ir apie Tėvą, bet vėliau geriau pažino ir Tėvą, ir Sūnų ta prasme,kad suprato Jų mintis taip, kaip kartais be žodžių suprantame mūsų artimo žmogaus mintis. Patirti artimą bedravimą su Dievu yra privilegija. Dievo artumą ne kiekvienas jaučia,nes to reikia siekti ir nuoširdžiai prašyti. Reikia trokštis dvasinės vienybės. Visų Viešpaties pasekėjų nuolatinis troškimas turėtų būti augti malone ir pažinimu savo Gelbėtojo,nes be to negalime padaryti pažangos. Meilė Tėvui bei Sūnui yra proporcinga pažinimui. Siekime,kad Jėzaus ir Dangiško Tėvo akyse būtume malonūs, kas kartais daugiau nuveikdami, kas Jiems patinka.

“...ATEIKITE..., KURIE VARGSTATE IR NEŠATE SUNKIAS NAŠTAS...”

Kai Jėzus kreipėsi į žmones, davė suprasti, kad Jo klausytojų tarpe yra kai kurie gerai nusiteikę, nors dar netapę Jo mokiniais.Juos Jis kvietė asmeniškai: “**Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir nešate sunkias naštus, ir Aš jus atgaivinsiu**” (Mt 11:28 [A.J.2]). Kvietimas ne visiems buvo suprantamas, nes daugumai žmonių neatrodė jog jie yra pavargę ar kuo nors apsunkinti. Atvirksčiai, jie buvo patenkinti savimi. Mes manome,kad Viešpats nekalbėjo apie fizinių nuovargų ar apsunkinimą, bet širdies naštą ir nuovargų dėl nuodėmės, nes visi “tikri izraelitai” jautė nuodėmės naštą, žinoma,jeigu buvo sau sąžiningi.

Prisiminkime, kad Izraelitai buvo įstatymo Sandoroje, kurios nuostatai buvo labai griežti,neprapažino kokio nors silpumo,netobulumo

ar kliaudę. Žyda turėjo pastoviai jausti Sinajaus Įstatymo pasmerkimo galią. Jie negalėjo įvykdyti Įstatymo Sandoros reikalavimų, ne todėl, kad tie Įstatymai būtų neteisingi, ir dėl to neįvykdomi, bet todėl, kad žmonės buvo netobuli ir nupuolę, o Įstatymai buvo tobuli. Iš tikrujų, dauguma žydu tuomet buvo nupuolę, nors kai kurie tvirtino, jog yra šventi, tai yra, vykdo teisę ir nenusideda, bet buvo ir tokiai, kurie sąžininiagai prisipažindavo sau ir kitiems, kad tobulai nevykdė Įstatymo, nes negalėjo, todėl buvo prislėgti ir nuvargę, nes pastangos buvo veltui. Jie suprato, jog reikia, kad kas nors jiems padėtų nešti tą naštą. Reikėjo gero gydytojo, nes jautė sielos ligą. Tokius Jėzus kvietė ateiti pas Jį, kad pailsėtų, patirtų palengvėjimą.

Ateiti prie Kristaus, kad pailsēti, patirti ramybę (atilsį), yra pirmas krikščioniško gyvenimo žingsnis. Išteisinimo ramybę patiriamame tada, kai tikime, kad Kristus atlygina už mūsų nuodėmes. Nuo tada, kai mes taip suprantome atilsį, galime sau pakartoti Apaštalo Povilo žodžius: "Taigi, būdami išteisinti tikėjimo pagrindu, turime taiką su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų... Tačiau ne taip, kaip su nusidėjimu yra su malone. Nes jei daugelis mirė vieno nusidėjimu, tai daug labiau Dievo malonė ir dovana (suteikta) vieno žmogaus Jėzaus Kristaus, malone, su kaupu teko daugeliui..., nes iki Įstatymo nuodėmė buvo pa-saulyje, bet nuodėmė nejskaitoma, kai nėra Įstatymo" (Rom 5:1,15,13 [A.J.2]). Kada Viešpats mus tikinčius priima ir palaimina, reikia ir mums kažką veikti iš savo pusės. Reikia parodyti, kad mums tenkančią "naštą", o taip pat ir "jungą" mes savanoriškai imsime ant savęs.

Jungas yra nelaisvės simbolis. Taip Viešpats mums duoda suprasti, kad tie, kurie buvo išlaisvinti iš Įstatymo Sandoros jungo, buvo ir yra įtikėję žyda, o išlaisvinti iš šetono jungo yra įtikėję pagony. Visi šie turėtųapti Jo tarnais ir savanoriškai paimti Jo jungą, išmokti vykdyti Jo valią. Iprasta, kad jungu susiejami du asmenys. Mūsų Viešpats primena, jog Jo jungas švelnus ir Jo našta lengva. Tuo leidžia suprasti, kad Jis taip pat yra tarnas. Kada mes priimame Dievo valią, ir ji tampa mūsų valia, kada užsidedame jungą, Jėzus pakviečia mus, kad vykdytume Dievo valią ne vieni, bet kartu su Juo. Ir kartu su Juo neštume jungą, tai yra, kad mes taptume Kristaus bendradarbiais Jo garbingame darbe, išlaisvinant pasaulį nuo nuodėmės ir mirties. Yra tam tikra paslaptis, kad mes galime nešti jungą kartu su Kristumi, Jo tarnystėje ir tokiu būdu jaučiant didelę palaimą savo širdyje, at-

randant atgaivą savo sielai. Jėzus moko, kad palaimos paslaptis yra mokymesi širdies nuolankumo, pagal Jo parodytą pavyzdį. Negali traukti tą patį jungą kartu su Jėzumi pasipūtėliai, išsidūs, savavališki ir ambicingi, šio pasaulio išminčiai. Jie negali rasti tikro sielos atilsio, kurio mes ieškome. Tačiau, jeigu esame romūs, paklusnūs, nusižeminę, leidžiamės pamokomi, esame pasiruošę visada vykdyti Viešpaties valią, tai tikrai rasime mūsų sielų atilsį, rasime Dievo atilsį, "o Dievo ramybė, kuri perviršija visokį išmanymą, apsergės jūsų širdis ir jūsų minčios Kristuje Jėzuje" (Fil 4:7 [A.J.]). Ta ramybė bus mūsų širdyse per visą gyvenimą.

DVEJOPA PALAIMA (ATGAIWA)

Pastebėjome tam tikrą skirtumą, svarstydami apie atgaivą:

1. "Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir nešate sunkias naštas, ir Aš jus atgaivinsiu".
2. "Imkite ant savęs mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą" (Mt 11:28,29 [A.J.2]).

Apie pirmąją atgaivos dalį pasakyta, kad Viešpats ją duos tiems, kurie pas Jį ateina tikėjime.

Apie antrąją atgaivos ir ramybės savo sielai dalį pasakyta, kad ją bus galima surasti, nešant tą patį jungą su Jėzumi.

Taip yra iš tikrujų, kadangi yra dvejopa malonė. Pirmoji dalis yra išteisinimo džiaugsmas dėl atleistų nuodėmių, nes tada mes sužinome, kad Dangiškam Tėvui jau neesame pašaliniai ar svetimšaliai, bet artimais Jėzaus Kristaus krauju. Antroji dalis yra džiaugsmas, kuris ateina palaipsniui, ugduant dvasios vaisius ir malones, ugduant visą širdies stovę, nešant Šventosios Dvasios vaisius ramybėje ir džiaugsme.

Šią antrą malonės dalį pasiekia tik nedauge lis. Didžioji dauguma vardinių krikščionių apie ją net nežino, o juk tai yra pagrindinis Evangelijos (dabartinio) amžiaus pakvietimo tikslas. Tie, kurie nėra atėję prie Viešpaties ir neužsidėję Jo jungo, nieko apie Jėzų ir nežino, nes nepasišventė Jam, nesistengė būti panašūs į Jį, todėl ir nepasieks Evangelijos amžiaus kvietimo tikslo, ypatingo kvietimo, nes jie "šitame dalyke negali turėti nė mažiausios dalies" (Apd 8:21 [Č.K.]). Išteisinimo malonė, gauta per tikėjimą, paruošia mus, kad paimtume Jėzaus jungą, tai yra, kad bendradarbiautume su Viešpačiu Dangiško Tėvo tarnystėje. Jungas, prie kurio mus Jėzus kviečia, kurį su Juo turi-

me nešti, pasauliuui yra visai nesuprantamas ir baisus dalykas. Pasauliečiams atrodo, kad tai pats neprotinėjaučias ir baisiausias dalykas, kada yra pašvenčiamas pats gyvenimas, mūsų laikas, gėrybės ir visa Dievo tarnystei. Tačiau, žiūrint Jėzaus pasekėjų akimis, kuriems Jis davė ramybę būti išteisintame stovyje, tas dalykas atrodo kitaip. Jiems tokia tarnystė Dievui yra protinė, nes jeigu Viešpats iš malonės atpirko mūsų gyvybę ir visa, tai ir panaudokime ją Jo garbei ir šlovei. Kai užsidėsime jungą įsitikinsime, kad jis yra malonus, nes tuomet kiekvienna našta, kiekvienna pareiga, išbandymas, ar koks sunkumas, ar dvasios sielvartas, visokios rūšies našta, kokia kada nors slėgtų mus, bus lengva dėl to, kad esame viename junge su Jėzumi Kristumi.

Kodėl taip yra? Todėl, kad priėmusiems jungą Apaštalas rašo: “**Be to žinome, kad Dievą mylantiems visi dalykai veikia išvien geru...**” (Rom 8:28 [A.J.2]). Todėl kuo sunkesnė uždėta našta, tuo didesni apdovanojimai lau-

kia ateityje, kuo sunkesni išbandymai būna dabartiniu metu, tuo puikesnis charakteris suspindės, paruoštas, nuglūdintas Kristaus Karalystės darbui. Šitaip nusiteikus bet kokia našta taps lengva, nes šalia mūsų jungo peties yra mūsų Viešpaties petis. Jis neša mūsų sunkias naštus, nenorėdamas mus varginti nepakeliamais mėginimais ir gyvenimo sunkumais, nes “**Jis neleis jūsų mėginti labiau, negu galite (pakelti), bet kartu su mėginimu parūpins ir išeitį, kad galėtumėte ištverti**” (1Kor 10:13 [A.J.2]). Jis stebi visus, kurie ima Jo jungą. Jų naštus tampa Jo naštomis, jų išbandymai tampa Jo išbandymais, jų reikalai tampa Jo reikalais, todėl: “**visi dalykai veikia išvien geru**”, nes jie myli Viešpatį. Todėl žinokime, kad Viešpats mus neverčia tapti vergais. Jungo nei vienam Jis nepritvirtino. Atvirkščiai. Jis maloniai kviečia paimiti laisvanoriškai Jo jungą, tai reiškia pilnai pasišvesti Jam, ir bendradarbiauti su Juo garbiningoje Dievo tarnystėje.

L.Š.B 91,3 BS:89,57.

DŽIAUGSMINGA PRISIKĖLIMO VILTIS

Taip kalbėjo VIEŠPATS: “Pasigirdo aimanos šauksmas Ramoje, raudojimas ir graudus verksmas! Rachelė rauda savo vaikų, - ji nesileidžia paguodžiama, nes jų nebéra” Taip kalbėjo VIEŠPATS: “Nustok aimanavusi, nusišluostyk ašaras, nes yra atpildas už tavo vargą, - tai (¶¶¶) VIEŠPATIES Žodis - jie sugriž iš priešų krašto! Yra vilties tavo ateiciai, - Tai VIEŠPATIES Žodis, - tavo vaikai sugriž į savo tėvynę!

(Jer 31: 15-17[A.R.])

DIEVAS Jahvė (¶¶¶) per pranašą Jereminį paskelbė tikrą nuraminimą kiekvienam Juo pasitikinčiam žmogui. Jis ramina kiekvienu žmogų, kuris dėl mirties yra netekęs savo mylimo ar artimo žmogaus, o ypač tėvų. Dievas šioje pranašystėje atkreipia mūsų dėmesį į septynias šio teksto mintis:

1. I liūdesį dėl mirties, kuri apima visus žmones, “**nes žinome, kad visa kūrinija iki šiol drauge dūsauja ir kenčia...**” (Rom 8:22 [A.J.2]). Ar yra nors vienas žmogus, kurio artimųjų nepaliestų mirtis?

2. I mirtį, kad mūsų artimieji numirę, tikrai yra mirusiai. Mirtis yra gyvybės nutrūkimas, todėl “**visa, ką tik tavo ranka imasi daryti, daryk visomis jėgomis, nes nebus jokios veiklos, jokių sumanymų, jokio žinojimo, jokios išminties Šeole, į kurį esi pakeliui...** Juk gyvieji žino, kad turės mirti, o mirusieji nebežino nieko” (Ekl 9:10,5 [A.R.]). Todėl mes ir verkiamo, nes jų nėbera. “**Kai dvasia jি palieka, jis sugrižta į dulkes, - tą pačią dieną žūva visos jo svajonės**” (Ps 146:4 [A.R.]). Apaštalas Povilas skelbia prisikėlimo viltį:

“**Nes jei mirusieji neprikeliami, tai ir Kristus nėra prikeltas. O jei Kristus nėra prikeltas, tai niekavertis yra jūsų tikėjimas, tai jūs tebesate savo nuodėmėse. Tada ir Kristuje užmigusieji yra žuvę... Bet, iš tikrujų, Kristus yra prikeltas iš mirusiuju...** Nes kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus padaryti gyvi” (1Kor 15:16-22 [A.J.]).

3. I paguodos žodį, duodant prisikėlimo ir susitikimo viltį, nes parašyta: “**Jie sugriž iš priešų krašto**”. Pranašas tėsiai: ”O kad paslėptum mane kape ir laikytum paslėpęs, kol praeis Tavo rūstybę; nustatytam laikui praėjus, vėl mane atsimintum. Ar miręs žmogus prisikels? Per visas man skirtas dienas aš lauksiu permainos. Tu šauksi, ir aš atsiliepsi; Tu ilgesiesi savo rankų kūrinio. Tu skaičiuoji mano žingsnius, bet nejskaityk mano nuodėmės” (Job 14:13-16 [K.B.]), nes “**daugelis miegančiųjų žemės dulkėse, atsibus - kai kurie amžinam gyvenimui, kiti gėdai ir amžinai negarbei**” (Dan 12:2 [A.R.]). Apaštalas save ir mus ramina, sakydamas: ”**Kartu su jais turiu Dieve viltį, jog bus tei-**

siųjų ir neteisiųjų prisikėlimas iš numirusiųjų” (Apd 24:15 [Č.K.]).

4. I paaiškinimą, kur randasi mūsų mirę ar timieji, nes “**jie sugriš iš priešų krašto**” (Jer 31:16), tai yra, mirties stovio. Apaštala mums primena, kas yra didžiausias priešas: “**Kaip paskutinis priešas sunaikinama mirtis**” (1Kor 15:26 [A.J.2]).

5. I tėvų užtikrinimą, kad jų pastangos tinkamai auklėti vaikus nebuvo veltui: ”**Nes yra atpildas už tavo vargą..., yra vilties tavo atečiai**” (Jer 31:16,17).

6. I duodamą viltį, nes parašyta: ”**Tavo vakių sugriš į savo tėvynę**” (Jer 31:17), tai yra kilties kraštą ir šeimos židinį.

7. Ir pagaliau, i svarbiausių užtikrinimą, tai yra Dievo autoritetą, nes skaitome: ”**Taip kalbėjo VIEŠPATS**”. Dievo Žodžio pažadas niekad nebuvo ir negali būti laužomas. Galime būti tikri kad Dievo pažadas įvyks, nors žmonės tuo ir abejotų.

“JÉZUS PRAVIRKO”- AŠAROS YRA NE SILPNUMO ŽENKLAS

Kada liūdime ir verkiame mirusiojo, tai ne silpnumą parodome, bet priešingai, tai meilės ir užuojaudžios įrodymas, o ne egoizmo. Jeigu mums reikia užuojaudžios, tai apie ją užrašyta trupiausioje Biblijos eilutėje: ”**Jézus pravirko**”. Tai įvyko Lozoriaus laidotuvį metu, Betanijoje (Jn 11). Mūsų Viešpats gerai žinojo įvykio rimtumą. Lozorius, Mortos ir Marijos brolis, o Jo geras draugas, numirė. Jis aiškiau nei kas kitas suprato mirties ir pačio žodžio mirtis, reikšmę. Jis aiškiau įvertino, negu visi puolę ir mirštantys žmonės, tą didelę malonę gyventi, žinojo kokia didelė nelaimė yra mirtis - visiškas sunaikinimas.

Jézus geriau už savo klausytojus žinojo Dievo numatyta, labai malonų žmonių Išgelbėjimo nuo sunaikinimo Planą. Jis suprato, jog i pasaulį yra atėjės kaip tik dėl to, kad pauakotų savo gyvybę, kaip išpirką už Adomą, o tuo pačiu už kiekvieną Adomo šeimynos narį, kamuojamą mirties nuosprendžio dėl pirmosios nuodėmės Edene. Viešpats pasitikėjo Dievo numatytu žmonių Gelbėjimo Planu ir suprato savo dalį tame, kad Jo gyvybės kaina bus duota už žmonių gyvybes, kad prisikėlimo malonė atitektų kiekvienam žmogui.

MIRUSIEJI MIEGA MIRTIES MIEGU

Mūsų Viešpats su meile ramino liūdinčius dėl Lozoriaus mirties, buvusius tuomet su Juo.

Jis jiems kalbėjo taip, kaip “**dar niekad žmogus taip nėra kalbėjęs**”, pasakydamas maloniausius ir išmintingiausius nuraminimo žodžius: ”**Mūsų draugas Lozorius yra užmigęs...**” (Jn 7:46; 11:11 [A.J.2]). Viešpats nemožė apie Lozoriaus mirtį, kaip apie galutinį sunaikinimą, nes pasitikėjo Dievo numatytu žmonių Gelbėjimo Planu ir iš jo sekancią prisikėlimo viltimi. Todėl Jo kalba buvo tik apie laikiną mirtį, prilygstančią miegui, būnant be jokios sąmonės, be norų, be jokio veikimo, netrukdomam, ramiam miegui. Miegas - koks gražus mirties įvaizdis. Taip kalbėjo tie, kurie pasitikėjo Dievo pažadu dėl ateinančio prisikėlimo rytmėčio, kaip prabudimo. Šventas Raštas dažnai mini Senojo Testamento žmones, kaip miegančius. Pavyzdžiu: ”**VIEŠPATS tarė Mozei: Netrukus tu užmigsi su savo protėviais...**” (Ist 31:16 [A.R.]). Dovydui Dievas pasakė: ”**Kai pasibaigs tavo dienos ir tu užmigsi prie savo tėvų...**” (2Sam 7:12 [K.B.]). ”**Taigi Dovidas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas...**” (1Kar 2:10 [A.R.]; 1Kar 11:21; Apd 2:29,34; 13:36). ”**Saliamonas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas savo tėvo Dovskydo mieste**” (1Kar 11:43 [A.R.]). Taip buvo su daugeliu karalių: ”**Ahabas užmigo su savo protėviais ir jo sūnus Ahazijas tapo karaliumi jo vietoje**” (1Kar 22:40,51 [A.R.]; 1Kar 14:31; 15:8,24). Jie visi yra užmigę ”**mirties miegu**” (Ps 13:3), bet pranašas skelbia viltį: ”**Jis pabus tik, kai dangaus nebebus, tik tada jis bus pažadintas iš miego**” (Job 14:12 [A.R.]). Mūsų laikų pašaipūnai ir išjuokėjai sakė: ”**Kur yra Jo atėjimo^{1*} pažadas?** Juk nuo to laiko, kai užmigo tėvai, viskas taip pasilieka, kaip yra buvę nuo sukūrimo pradžios” (2Pet 3:4 [A.J.2]).

Tą patį rašo ir apie Naujojo Testamento įžymius žmones. Viešpats pažadino Jairo dukrą. ”**Visi raudojo ir mušėsi į krūtinę dėl jos. Bet Jis tarė: 'Neraudokite, nes ji nemirė, tik miega'**” (Lk 8:52 [A.J.2]). Viešpats ir apie Lozorių sakė, jog jis yra užmigęs. Apaštala savo Raštuose miegą aiškindavo, kaip mirties įvaizdį, kad išreikštų savo viltį prisikėlimu, nes jie tikėjo, jog tie, kurie yra kape, nėra visai išnykę, bet miega, jie ”**sugriš iš priešų krašto**” - pabus iš mirties stovio prisikėlimo rytmety. Apie Šventą Steponą, pirmajį krikščionių kankinių,

Verlėjų pastabos

^{1*} - Παρουσίας [Parousia], (Πάρειμι) - a) buvimas (buvimas čia), dalyvavimas; b) atejimas. Graikų-Rusų kalbų žodynai. A.D. Veismanas. 5-asis leidimas. Sankt Peterburgas, 1899.

skaitome: "Paskui atsiklaupės jis garsiai sušuko: 'Viešpatie, nepriskaičiuok jiems tos nuodėmės!' Ir, tai ištarės, užmigo" (Apd 7:60 [A.J.2]). Jis ramiai užmigo, pasitikėdamas Jézaus didele galia, kurią Jis panaudos, kad pažadintų iš mirties miego visą žmoniją, nes Jis vi-sus atpirko savo brangiausiu krauju.

Taip pat ir Apaštala Povilas guodė ankstyvą Bažnyčią, rašydamas: "Tad padrašinkite vienas kitą šitais žodžiais: Nenorime, broliai, palikti jūsų be žinių apie užmieganciuosius, kad neliūdėtumėte, kaip ir visi kititi, kurie neturi vilties. Mat jei tikime, kad Jézus mirė ir prisikėlė, taip ir Dievas užmigusiuosius per Jézų atves (iš mirties stovio) su Juo (per Jį)" (1Tes 4:18,13,14 [A.J.2]) Apaštala Povilas taip pat parašė apie Jézaus prisikėlimo liudininkus, kurie jo laiku dar tebegyveno, "o kai kurie jau užmigo (buvo mirę)". Priskėlimo vilties realumui įtikinti, Apaštala daro aštrią prielaidą: "O jei Kristus neprikeltas, tai bergždžias jūsų tikėjimas, tai jūs tebesate savo nuodėmėse; tai ir Kristuje užmigusieji yra žuvę (numirę be prisikėlimo vilties, nors tikėjo Kristumi)" (1Kor 15:6,17,18 [A.J.2]). Dar kitoje eilutėje primena mums visiems brangių viltį: "Bet iš tikrujų Kristus yra prikeltas iš numirusiųjų - pirmasis (pirmgimis) iš užmigusiųjų" (1Kor 15:20 [A.J.2]). Apaštala Povilas Bažnyčiai paaiškino dar vieną paslaptį, rašydamas: "Klausykite! Jums sakau paslaptį: mes nevisi užmigsime, bet visi būsime perkeisti..." (1Kor 15:51 [A.J.2]). Taip Apaštala aiškino apie Bažnyčios narius, kurie gyvens Kristaus antrojo atėjimo metu, kurie dar nebuvo patekę iš mirties stovė.

DABAR LOZORIUS YRA NE DANGUJE

Mintimis sugrįžtame prie Jézaus ir Lozoriaus seserų Betanijoje. Aptarsime tuos malonius pagudos žodžius, kuriuos Jis sakė liūdesio prislėgtiems mirties akivaizdoje. Didžiojo Mokytojo mes negalime taisyti Jo kalboje tuo svarbiu moninimu. Geriau paklausykime, ką Jis sakė Mortai: "Tavo brolis prisikels!" Jis nesakė, jog Jos brolis tebegyvena. Jis taip nesakė, kaip kai kurie dabar klaudingai moko, kad Jos brolis yra gyvas, o gal net laisvesnis už gyvuosius. Jokių būdu ne! Viešpats nenorėjo tyčiotis iš savo sveikai mąstančių klausytojų. Taip pat Jis negalėjo paneigti Dievo Žodžio Tiesų, užrašytų Biblioje: "Nuo gero bei pikto pažinimo medžio tau neleista valgyti, nes kai tik nuo jo užvalgy-

si, turėsi mirti" (Pr 2:17 [A.R.]). "Nes miręs niekas nebeatsimena Tavęs; šeolyje (kapo) - kas giria Tave?" (Ps 6:5 [A.J.]). "Išeina jo dvasia - jis sugrįžta į savo žemę; tą pačią dieną žūna jo sumanymai" (Ps 146:4; 115:17 [A.J.]). "Juk Šeole niekas tau nedėkoja, nei Mirtis tavęs nešlovina, - kas eina į giliajų duobę, nebesitiki tavojo gerumo. Gyvasis - tiktais gyvasis Tau dėkoja" (Iz 38:18,19 [A.R.]). "Jo vaikai pasiekia garbę, o jis to nežino; jie yra gėdoje, o jis to nepastebi" (Job 14:21 [A.R.]). "Juk gyvieji žino, kad jie turės mirti, o mirusieji nebežino nieko... Visa, ką tik tavo ranka imasi daryti, daryk visomis jégomis, nes nebus jokios veiklos, jokių sumanymų, jokio žinojimo, jokios išminties Šeole, į kurį esi pakeliui" (Ekl 9:5,10 [A.R.]). Mūsų Viešpats negalėjo paremti ir pirmojo šeštoniško melo, kurį šetonas pasakė Ievai: "Jūs tikrai nemirsite!" (Pr 3:4 [A.R.]), išeitų, kad mirusieji yra gyvi. Nes "kada jis meluoja, kalba tai, kas jam sava, nes jis yra melagis ir melo tévas" (Jn 8:44 [A.J.2]).

Dėl šeimoje įvykusios nelaimės giliai užjaudamas Jézus pravirko. Juos ramindamas, Jis nesakė, jog Lozorius nuėjo į dangų, nes "niekas nėra užžengęs į dangų, kaip tik tas, kuris nužengė iš dangaus - Žmogaus Sūnus" (Jn 3:13 [A.J.2]). Jézus taip pat nesakė, kad Lozorius būtų buvęs Rojuje. Priešingai, Jis pasakė labiausiai įtikinamus žodžius, vieninteliai tikrus, esantiems giliame liūdesy žmonėms nusiraminimo ir prisikėlimo vilties žodžius: "Tavo brolis prisikels!" "Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas" Visų mirusiuojų viltis yra Jézuje. Jo mirtis panaikino pasmerkimą dėl Adomo ir Jis buvo prikeltas Dangiško Tėvo jėga, o kai tam ateis laikas pagal Dievo Planą, gaus teisę pašaukti visus mirusius, kad išeitų iš kapų, iš to didžiojo mirties kalėjimo. Jézus pripažino, kad Dievas Jam duos tokią galią, cituodamas pranašą: "...Jis patepė mane nešti geros naujienos beturčiams. Jis mane siuntė skelbti belaisviams paleidimo", o atėjus laikui įgalios, sakydamas, kad "belaisvius iš kalėjimo išvestum, sédinčius belangės tamsybėse išvaduotum" (Lk 4:18 [A.J.2]; Iz 42:7 [A.R.]). Jézus dar pasakė: "Nesistebékite tuo! Nes ateina valanda, kuriau visi gulintieji kapuose išgirs Jo balsą ir išeis" (Jn 5:28,29 [A.J.2]; Dan 12:2).

PRISIKĖLIMO RYTMETIS

Jézus kalbėjosi su Morta ir jai pasakė, kad Jos viltis turi būti mirusiuojų prisikėlimas, nes Jis

yra tos vilties garantas. Kadangi prie Jo priėjo Marija, Jis jos paklausė: Kur yra Lozoriaus kapas (ola), kuriame jis palaidotas? Čia Jis norėjo parodyti galią, kurią Jis turės “**prisikėlimo metu, paskučiausiąją dieną**” (Jn 11:24 [A.J.2]). Jis buvo tikras, sakydamas pranašo žodžiais: “**Aš išpirksiu juos iš mirusiųjų buveinės (Šeolio) galios, išgelbésiu nuo mirties**” (Oz 13:14 [K.B.]). O Apaštalui Jonui Apreiškimo knygoje Jėzus pranešė lyg jau įvykusius įvykius tos, ateinančios “paskučiausios dienos”, sakydamas: “**Jūra atidavė joje esančius mirusiuosius, ir mirtis bei mirusiųjų buveinė (hadas) atidavė juose esančius mirusiuosius, ir kiekvienas buvo teisiamas pagal jo darbus**” (Apr 20:13 [A.J.2]). Apaštalas Povilas tikėjo, kad Jėzus turi tokią galią ir ją panaudos žmonių labui, sakydamas: “**Kartu su jais turiu Dieve viltį, jog bus teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas iš numirusiuųjų**” (Apd 24:15 [Č.K.]). Tada Jėzus, stovėdamas prie jėjimo į kapą (ola) sušuko galingu balsu: “**Lozoriau, išeik!**” Ir tas, kuris buvo numiręs, išejo. Jis buvo pažadintas iš mirties miego ir sugrąžintas į gyvenimą mūsų Viešpaties galia ir valdžia.

Šis stebuklas ir daug kitų, kuriuos mūsų Gelbėtojas darė savo pirmojo atėjimo metu, buvo Jō būsimos garbės ir jėgos apreiškimas, išanksto parodant, ką Jis darys savo antrojo atėjimo metu. Jėzus pats tą paaiškino, sakydamas: “**Šita ligą nėra mirčiai, bet Dievo garbei, kad ja Dievo Sūnus būtų pagarbintas**” (Jn 11:4 [A.J.2]). O Mortai Jėzus net priekaištavo: “**Ar tau nesakiau, kad, jei tikėsi, (jau dabar) išvyssi Dievo garbę**” (Jn 11:40 [A.J.2]). Būsimai Jėzaus garbė parodyta ir Jo “atsimainymo” stebuklu (Mt 17:1-9; 2Pet 1:16-18). Jėzaus antrojo atėjimo metu daromas darbas bus aukštessnės, gilesnės ir platesnės apimties visais požiūriais. Nes, “**tada atmerktos bus akliesiems akys, atvertos kurtiesiems ausys**” (Iz 35:5 [A.R.]). Tuomet visi, kurie yra kapuose išeis, ne tam, kad vėl patirtų apakimą, ar kad vėlaptų invalidais, sirgtų ir mirtų, bet tam, kad džiaugtusi sugrąžinta pastovia sveikata, kad patirtų išgydymą ne tik natūralaus regėjimo ir klausos, bet taip pat ir supratimo akių bei ausų. Dievas “**nori, kad visi žmonės būtų išgelbēti ir pažintų tiesą** (ateitų į tiesos pažinimą). Nes vienas yra Dievas, taip pat vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, žmogus Kristus Jėzus, kuris atidavė save kaip išpirką už visus - kaip liudijimą tinkamu laiku” (1Tim 2:4-6 [A.J.2]). Žmonės bus pažadinti iš mirties miego ne tam, kad dar keletą metų kentėtų dabar-

tinėse sąlygose, bet tam, kad paklusdami Tūkstantmetinio amžiaus Dievo tvarkai visi pasiekėtų tobulumą - fizinį, protinį, moralinį ir religinių. Jie viso to yra netekę dėl Adomo nepaklusnumo. Tūkstantmetinio amžiaus Dievo tvarkai vadovaus vadas, didesnis nei Mozė: “**Mozė gi pasakė: 'Viešpats Dievas jums prikels iš jūsų brolių pranašą, kaip Jis prikélė mane. Klausykite Jo - visko, ką Jis jums sakys. O kiekvienas asmuo, kuris neklausys to pranašo, bus išnaikintas iš tautos'**” (Apd 3:22,23 [A.J.2]).

“...NUO VIEŠPATIES VEIDO ATGAIVOS LAIKAI...”

Graži viltis garbės laikų! Nesistebékime tuo, kad ir Apaštalas kalba apie atgaivos laikus nuo Viešpaties veido, nes jie ateis kada Viešpats atsiųs skirtąjį Mesiją. Dievas “**nustatė dieną, kurią Jis teisingai teis pasaulį per Vyrą, kurį Jis paskyrė**. Jis tai garantavo visiems, prikeldamas **Jį iš numirusių**” (Apd 17:31 [A.J.2]). Ta “**nustatyta diena**” yra Viešpaties diena, o mums “**tas vienas dalykas, mylimieji, neturi likti jūsų nepastebėtas, kad viena diena pas Viešpatį yra kaip tūkstantis metų...**” (2Pet 3:8 [A.J.2]). Apie atgaivos laikus Apaštalas rašo, kaip apie atkūrimo, atitaisymo (teismo), Restitucijos laikus (ne šio pasaulio tvarkos ar kokios nors religijos restitucijos, o Edeno atkūrimą visoje žemėje, *v.p.*). Apaštalas nurodo įvykusios Restitucijos laiką, kai sako: “**Kurį (Jį) turi priimti dangus iki laiko, kai bus atkurti visi dalykai (Restitucijos laikas), apie kuriuos Dievas kalbėjo savo šventųjų senovės pranašą burna**” (Apd 3:21 [A.J.2]).

Nors Lozorius buvo pažadintas iš mirties miego, vėl numirė. Jairo duktė ir našlės sūnus iš Naino miesto, taip pat mirė (Lk 7:11-15). Pažadinti iš mirties miego jie buvo tik laikinai, kad taip pasireikštų mūsų Viešpaties galia, ir tuo “**...apreiškė savo garbę...**” (Jn 2:11 [A.J.]). Šie stebulkai buvo Jo ateities galios ir garbės blyksnis, nes Gailestingas Karalius, Pranašas ir Kuningas, kurį Dievas paskyrė, kad atpirkštų pasaulį, o po to jį laimintų ir atėjus paskirtam laikui, suteiks palaimą visai žmonijai (išskyrus tuos, kurie ją jau gavo, bet dauguma dar negavo). Jis duos amžino gyvenimo galimybę, kuri garantuota per Jo atpirkimo auką. Dievas davė savo viengimį Sūnų, “**kad Dievo malone Jis patirtų mirtį už kiekvieną... - vienas mirė už visus**”, todėl, ir kiekvienas žmogus bus išgelbėtas nuo Adomo pasmerkimo. (Žyd 2:9; 2Kor 5:14

[A.J.2]). Nes Dievas "...yra visų žmonių, ypač tikinčiųjų, Gelbėtojas", o Jėzus "...yra permaldavimo auka už mūsų nuodėmes (tikinčiųjų), ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio" (1Tim 4:10; 1Jon 2:2 [A.J.2]). Visi sužinos apie Jėzų, kadangi "nė viename kitame nėra išgelbėjimo, nes po dangumi nėra tarp žmonių duoto kito vardo, kuriuo mes turėtume būti išgelbēti" (Apd 4:12 [A.J.2]).

Tokiu būdu, kai žmonija bus išgelbėta nuo paveldėtos iš Adomo mirties ir pasmerkimo, pasieks Tiesos pažinimą, nes Dievas per Jėzaus atpirkimo auką tą užtikrino (1Tim 2:4), gaus galimybę siekti amžino gyvenimo žemėje. Reikės įrodyti savo išbandymo metu ištikimybę Dievui, o jeigu to nebus, bus sunaikinti antraja mirtimi. Nes "kiekvienas asmuo, kuris neklaušys to pranašo, bus išnaikintas iš tautos" (Apd 3:23 [A.J.2]). "VIEŠPATS sergi visus, kurie Jį myli, bet visus bedievius sunaikina" (Ps 145:20 [A.J.]). "O dėl bailių, neišistikimų, apsibaurinusiu, žmogžudžių, paleistuvų, burtininkų, stabmeldžių ir visų melagių - jų dalis bus ežere, liepsnojančiame sieros ugnimi. Tai yra antroji mirtis" (Apr 21:8; 20:13-15 [A.J.2]).

Ši didelė palaima, kurią gaus pasaulio žmonės ir Bažnyčia yra siejama su mūsų Viešpaties, Gelbėtojo ir Karaliaus antruoju atėjimu. Ateinančios palaimos nebus laikinos. Jos yra Dievo numatytos amžinybei ir nesiliaus visiems, kurie priima Dievo malonę geroje dvasioje, su pagarba ir dékingumu bei paklusnume (plačiau žiūr."Amžių Planas").

"PRIEŠŲ KRAŠTAS"

Kodėl mūsų pradinėje eilutėje, iš Jeremijo pranašystės, minimas "priešų kraštas" reiškia mirties stovį? Kodėl mirtis, kuri bus sunaikinta, yra vadinama paskutiniuoju priešu? Tai yra dėl to, kad esama tokią, kurie slepia tiesą, jog mirtis yra priešas. Tokia mintis, kad mirtis ne priešas išskyla ne iš Dievo Žodžio, bet iš pagoniškų filosofijų. Taip pat ir tokia mintis, kad mirtis mums paskirta neteisėtai, lygiai yra pagoniška. Bandymas įteigti jog mirusieji yra gyvi, tik nematerialūs, visai nesiderina su Šventojo Rašto teiginiais. Nes skaitome: "Ką gali, daryk dabar, nes kape, į kurį eisi, nebus nei darbo, nei minčių, nei supratimo, nei išminties... Gyvieji žino, kad jie mirs, bet mirusieji nieko nebežino... Jei jo sūnūs gerbia mi, jis nežino; jei jie niekinami, jis nepastebi" (Ekl 9:10,5; Job 14:21 [K.B.]). Įsivaiz-

duodami, kad mirties momentu prasideda naujas gyvenimas, apgauname save neprotinė priešlaida, ji yra nuo mūsų priešininko, kuris dar Edene melavo, paneigdamas Dievo paliudijimą. Dievas mūsų pirmiesiems tévams įsaké: "Nevalgykite nuo jo ir nelieskite jo, kad nenu-mirtumėte". Gyvatė atsaké: 'Nemirsite!' " (Pr 3:3,4 [K.B.]). Šétonas šį klaidingą pamokinimą skelbia jau daugiau kaip šešis tūkstančius metų, klastojant faktus, kol pagaliau ne tik pagony tapo apgauti, bet ir daugelis krikščionių, kartodami šétono žodžius: "Jūs tikrai nemirsit!" (Pr 3:4 [A.R.]). Jie tiki, jog mirusieji yra gyvi, atmesdami Dievo Žodžio liudijimą: "Siela, kuri nusikalsta mirs. Sūnus neatsakys už tévo nusikaltimą, o tévas neatsakys už sūnaus kaltes..., atpildas už nuodémę - mirtis..." (Ez 18:20; Rom 6:23 [K.B.]). Mes taip pat žinome, kad "...mirtis pasiekė visus žmones, nes visi nusidėjo" (Rom 5:12, [K.B.]). Bažnyčios ir vieno pasaulio viltis yra tokia, kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes, išlaisvindamas nuo mirties nuosprendžio ir Dangiško Tévo numatytu laiku įvykdys mirusiuju prikėlimą.

RAKTAI NUO MIRTIES KALĖJIMO

Guoskimės tikra Dievo Žodžio paguoda, "...kad bus teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas", ir, kad "...visi gulintieji kapuose išgirs Jo balsą ir išeis..." (Apd 24:15; Jn 5:28 [A.J.2]). Milijardai žmonių, kurie pateko į ši didžių mirties kalėjimą, bus išleisti į laisvę, nes Galingas Gelbėtojas turi mirties kalėjimo raktus. Turi jégą ir valdžią įsakyti kaliniams, kad išeitų. Tai paliudija ir Šventas Raštas: "Buvau mireš, bet štai esu gyvas per amžių amžius ir turiu mirties bei mirusiuju buveinės (hado >Show) raktus" (Apr 1:18 [A.J.2]). "Kad atver-tum akis akliems, išvestum iš kalėjimo belaisvius, sédinčius tamsiuose kalėjimuose. Kad sakytum belaisviams: 'išeikite', ir tam-soje esantiems: 'pasirodykite'..." (Iz 42:7; 49:9 [K.B.]). "Tu užžengei aukštyn, atsivedei belaisvius..." (Ps 68:18 [A.J.]).

Koks puikus ateis prisikėlimo rytas! O, kiek bus džiaugsmo susitinkant! Suprantame Šventojo Rašto pamokinimus, jog pažadinimo ir prisikėlimo procesas užims didžiąją dalį Tūkstantmetinio Amžiaus, Tūkstantmetinės Prisikėlimo Dienos ir Restitucijos laiko. Pirmiausiai įvyksta Bažnyčios, kuri dar vadina: "Jaunoji", "Nuotaka", Kristaus Kūnas" prisikėlimas. Šventame Rašte parašyta, kad Kristaus Bažnyčios nariai yra prikeliami "Pirmame Prisikėlime", kuris yra

ne tik eilės tvarka pirmasis, bet ir pagal svarbą. Pirmųjų yra 144.000 šventujų, kaip skaitome: "Palaimintas ir šventas, kas turi dalį pirmame prisikėlimė! Šitiems antroji mirtis neturi galios, bet jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir karaliaus su Juo tūkstantį metų... Ir jie giedojo naują giesmę, tardami: Esi vertas paimti ritinį ir atplėsti jo antspaudus, nes buvai nužudytas ir atpirkai Dievui savo krauju asmenis iš kiekvienos genties, kalbos, žmonių bendruomenės ir tautos ir padarei iš jų mūsų Dievui karalius ir kunigus, ir jie karaliaus žemėje"... Aš žiūrėjau, ir štai Avinėlis stovėjo ant Siono kalno ir su juo šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai, kurie turėjo Jovardą ir Jo Tėvo vardą įrašytus jų kaktose" (Apr 20:6; 5:9,10; 14:1; 7:4-8 [A.J.2]). Tačiau, šis skaičius, palyginus su pasaulyu, yra tik "...Mažoji kaimenė" (Lk 12:32 [A.J.2]), iš kurių "...nedaug buvo išmintingų, žmogišku požiūriu, nedaug įtakingų, nedaug aukštost kilmės", užtat turtingų tikėjimu - Karalystės paveldėtojų. Bet, "argi Dievas neišsirinko neturtelių pasailio požiūriu, kad jie būtų turtingi tikėjime ir paveldėtojai karalystės, kurią Jis pažadėjo Jį mylintiems?... Dievas išsirinko tai, kas pasaulyje paika, kad sugėdintų išmintinguosis. Dievas išsirinko tai, kas pasaulyje silpna, kad sugėdintų kas stipru, ir Dievas išsirinko tai, kas pasaulyje žemos kilmės bei paniekinta, net tai ko nėra, kad niekais paverstų tai, kas yra, kad joks kūnas nesigirtų prieš Dievą" (1Kor 1:26; Jok 2:5; 1Kor 1:27-29 [A.J.2]).

Neužilgo, po Pirmojo Priskėlimo, kai į garbę buvo pakelti Mažosios Kaimenės žmonės, įvyko Didžiulės Minios žmonių prisikėlimas, kurie savo rankose laikė nugalėtojų palmes. "Paskui aš žiūrėjau, ir štai didžiulė minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų tautų, genčių, žmonių bendruomenių ir kalbų. Jie stovėjo prieš sostą ir prieš Avinėlį ilgais baltais drabužiais su palmių šakomis rankose... Girdėjau tarsi didžiulės minios klegesį, lyg daugybės vandenų ūžesį ir tartum stiprių griaustinių dundesį, ir jie sakė: 'Aleliuia! Nes ėmė karaliauti Viešpats, mūsų Dievas, Visavaldis. Džiaukimės ir links-minkimės, ir duokime Jam garbę! Nes atėjo Avinėlio vestuvės ir Jo Nuotaka pasiruošė...' Palaiminti pakviestieji į Avinėlio vestuvių pokylį" (Apr 7:9-17; 19:6,7,8,9 [A.J.2]). Didžiulė Minia, tai pakviestieji į dangišką Avinėlio vestuvių pokylį, kaip pamergės - palyda. Skaitome poetiškoje kalboje iš Psalmės: "Savo

spalvingu (išsiuvinėtu) apdaru apsitaisiusi ji vedama į vidų pas karalių; pamergės - jos draugiją palyda - atvedamos prie tavęs. Palydimos džiūgavimu ir krykštavimu, įeina į karaliaus rūmus" (Ps 45:15,16 [A.R.]).

Vėliau įvyks Senųjų Vertujų prisikėlimas. Tai senųjų laikų, dar gyvenusių prieš Evangelijos amžių, nugalėtojai. Šventasis Raštas mus įtikina, kad Abraomas, Izaokas, Jokūbas bei visi šventieji pranašai, tai yra visi, kuriuos Dievas pripažino nugalėtojais, dėl jų tikėjimo ir paklusnumo, jie išeis iš kapo. Išeis tobulais žmonėmis, turės tobulus žemiškus gabumus, kad taptų Dangiško Kūréjo Karalystės atstovais, mokytojais, kunigaikščiais žemėje. Nes, "vietoj Tavo tėvų bus Tavo sūnūs; visoje šalyje Tu pasikirs iuos kunigaikščiais... Karalius karaliaus teisume ir kunigaikščiai valdys teisingai... Ten bus verksmo ir dantų griežimo, kai pamatysite Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus Dievo karalystėje, o patys būsite išmesti laukan" (Ps 45:17; Iz 32:1; Lk 13:28 [K.B.]). Sie Senieji Vertieji turės "geresnį" prisikėlimą, kaip skaitome: "visi per tikėjimą buvo gavę (Dievo) pripažinimą, jie nesulaukė to, kas buvo pažadėta, nes Dievas mums buvo numatęs ką geresnio, kad jie be mūsų nepasiektų tobulybės... O kiti nepriėmę (siūlomo) paleidimo, buvo kankinami, kad gautų *geresnį prisikėlimą*... Pasaulis nebuvo jų vertas. Jie klaidžiojo dykumose, kalnuose, olose ir žemės plyšiuose" (Žyd 11:39,35,38 [A.J.2]). Seniesiems Vertiesiems bus pakvesti draugystėn Jaunieji Vertieji, pagal pranašą Joelį "Jauni žmonės" (Jl 2:28; [A.R.] 3:1), o pagal Ap. Povilą pavadinti "moliniai indai" (2Tim 2:20). Jaunieji Vertieji yra tie, kurie tapo pakvesti ir įrodo savo ištikimybę Dievui net iki mirties Evangelijos amžiaus pabaigoje, jau pilnai išrinkus Kristaus Nuotaką. Jie bus Senųjų Vertujų pagalbininkai mokymė ir pasailio valdyme, žemiškoje Karalystėje, kaip tą liudija daug Šventojo Rašto vietų. Gavome užtikrinimą, kad "...žemė bus kupina VIEŠPATIES pažinimo, tarsi jūros vandenų apsemta... Tuomet neberekės bičiuliui raginti savo bičiuli ar broliui savo broli: 'Pažinkit VIEŠPATĮ!' Visi, maži ir dideli, pažins Mane, - tai VIEŠPATIES Žodis, - nes jų kaltę atleisiu ir jų nuodėmės daugiau nebeatminsiu" (Iz 11:9; Jer 31:34 [A.R.]). Kol kas čia plačiau ne aprašome to gražaus laiko ir puikių galimybių, kurios kiekvienam pasitarnaus, kad pažintų Viešpatį ir taptų Jam paklusnūs, pasiekdami prisikėlimą pilna prasme, kad būtų prikelti į

pilną tobulumą - fizinį, protinį, moralinį ir religinį.

PRABUDIMAS PRISIKĖLIMO DIENOJE

Prabudimas neįvyks anksčiau, kol Dievo Karalystė neateis ant žemės. O tada **“Jis nušluostys visas ašaras nuo jų akių, ir nebebus mirties. Nebebus nei gedėjimo, nei raudojimo, nei skausmo, nes tai, kas pirmiau buvo, praėjo”** (Apr 21:4 [A.J.2]). Kada bus visiškai surištas šetonas, netikėjimo ir prietarų tamša pasitrauks. Žmonėms švies **“tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų”** (Jn 1:9 [A.J.2]). Tuomet bus pažadinti iš mirties miego visų šeimų žmonės. Ne visi iš karto, bet palaipsniui **“jie sugrįš iš priešų krašto”**, tai yra iš mirties stovio. Dievas, per pranašą Danielį apie ateinančią Karalystę ir šio pasaulio karalystes taip yra pasakęs: **“Anų gi karalių dienomis dangaus Dievas įkurs karalystę, kuri niekad nebus sunaikinta, - ši karalystė nebus perduota kitai tautai. Ji sutrupins į šipulius visas anas karalystes ir padarys joms galą, o pati tvers amžinai, lygiai kaip regėjai, kad akmuo, atkirstas nuo kalno ne žmogaus rankomis, sutrupino į šipulius geleži, žalvarij, molij, sidabrą ir auksą... Viskas iš karto subyrėjo į šipulius ir tapo tarsi pelai vasarą klojimuose. Vėjas juos nupūtė, nepalikdamas net jų pėdsakų. Bet akmuo, trenkės į statulą, tapo dideliu kalnu ir pripildė visą žemę... Karalystė, ir valdžia, ir didybė karalysčių po visu dangumi bus atiduota Aukščiausiojo šventiesiems. Jų karalystė bus amžina karalystė, visos valdžios jiems tarnaus ir paklus”** (Dan 2:44,35; 7:27 [A.R.]). **“Teateinie tavo karalystė!”** (Mt 6:10). Šventojo Rašto citatos smulkiai viso reikalo nenušviečia, paliekama vieta tikėjimui. Tačiau tiek, kiek skaitėme yra tvirtas pagrindas, kad tikėtume Dievo Žodžio pažadu.

Mes suprantame, kad tie, kurie mirties miegu užmigs paskiausiai, tai iš **“priešų krašto”**, arba mirties stovio bus pakvesti pirmiausiai. Manome, kad mirusiuju pažadinimas vyks būtent tokia tvarka. Gyvenantys pasiruoš priimti savo brolius, seseris, tėvus ir t.t., o pašaukti gyvenimui savo ruožtu pasiruoš priimti savo brolius, seseris, tėvus ir taip toliau iki galo, kol pagaliau visų tėvas Adomas ir motina Ieva išeis iš kapo ir pamatys pasaulį pripildytą palikuonių, kaip Dievas buvo jiems liepęs daugintis ir pripildyti žemę.

Adomas ir Ieva nustebė stebės Dangiško Tėvo **“palaimos lietu”** žmonijai per Dangišką Gelbėtoją. Jie pamatys, kokį baisų sunaikinimą užtraukė žmonijai savo nepaklusnumu. Bet taip pat pamatys, kad Išmintingas ir Galingas Dievas galėjo ir norėjo dėl nuodėmės vykstantį chaosą parversti į tvarką, o mirtį - į prisikėlimą. Adomas ir Ieva bei visa žmonija kas kart vis geriau supras Dievo meilės gylį, aukštį, plotį ir ilgį. Prieš jų akis atsiskleis neapsakomai puikus žmonijos Gelbėjimo Planas. Jie supras, kad jų sūnus Abelis, kentėjės dėl teisybės, buvo paveikslu Dievo Sūnaus, kuris kentėjo dėl teisingumo ir mūsų išlaivinimo. Supras, kad atėjo **“prie Naujosios Sandoros Tarpininko Jėzaus ir prie pašlakstyto kraujo, kalbančio veiksmingiau negu Abelio kraujas”** (Žyd 12:24 [A.J.2]). Jėzaus pralietas kraujas kalba apie ramybę, atleidimą ir draugystę su Dievu visiems, už kuriuos Jis numirė.

Žmonija taip pat supras apie baisų visos žmonių giminės nuopolį, kuris įvyko, kada jie jau buvo mirę. Išsigandusiomis širdimis, net su laikę kvėpavimą klausys apie baisius bado ir epidemijų laikus, kuriuos patyrė žmonija, kaip mirties nuosprendžio dalį. Sužinos apie protinį nuosmukį, kuris apėmė pasaulį tiek, kad kaip kurie manė, jog tarnauja Dievui, persekiandomi vieni kitus dėl religinių skirtumų. Sužinos, kaip buvo naikinami jų pačių egoizmu, badmečiais. Kiek daug žmonių karioavo, išrasdami baisius masinio naikinimo ginklus, tūkstančiais ir dešimtimis tūkstančių susinaikindami kovose. Visi stebésis, kodėl Dievas leido taip ilgai veikti blogiui.

Tada aiškiai supras, kaip Dievas veikė. Pirma, Dievo teisingumas reikalavo atpirkimo kainos, nes kitu būdu negali atleisti kaltiems. Antra, Jo išmintis ir meilė yra tuo išreikšta, kad numatė žmonijos Išgelbėjimo Planą, duodamas savo Sūnų atpirkimui už visus. Trečia, supras, kad Evangelijos amžiaus Bažnyčios išrinkimui, Kristaus Sužadétinei, Bendrapaveldėtojai Karalystėje, buvo panaudota Dievo jėga. Ketvirta, pastebés, kad išrinkimas užsibaigė ir kai šlovino klasės nariai buvo patikrinti, apvalytai ir nuvesti į garbę, tada Dievo jėga buvo panaudota pasaulio laiminimui per pagarbintą Kristų, paimtą į garbę - Galvą ir Kūną. Po to pastebés, kad palaima apims visą žmoniją, nes bus atėjė Restitucijos laikai, apie kuriuos kalbėjo šventieji pranašai: **“...Kai bus atkurti visi dalykai, apie kuriuos Dievas kalbėjo savo šventųjų senovės pranašą burna”** (Apd 3:21 [A.J.2]), nes **“visi žmonės išvys Dievo išgelbėjimą”** (Lk 3:6 [Č.K.]). **“Tada VIEŠPATIES šlovė bus**

apreikšta! Visa žmonija drauge ją išvys, nes pats VIEŠPATS savo lūpomis pažadėjo!” (Iz 40:5 [A.R.]). “**Po to Aš išliesiu savo dvasios ant kiekvieno kūno**” (Jl 2:28 [K.B.]).

“...YRA ATPILDAS UŽ TAVO VARGĄ, - TAI VIEŠPATIES ŽODIS”

Pabaigai, aptarkime Dievo Žodžio viltį visai žmonijai, o ypač viltį tėvams: “**Yra atpildas už tavo vargą!**” Kokia palaiminta paguoda! Koks paskatinimas ir nuraminimas yra tuose žodžiuose tėvams, kurie stengiasi paruošti savo vaikus gyvenimui, pamokyti, kaip jie turėtų elgtis. Saliamonas pataria tėvams: “**Mokyk jaunuoli, kuriuo keliu jis turėtų eiti, jis nenukryps nuo jo, net kai pasens**” (Pat 22:6 [A.R.]). Tėvai buvo skaudžiai sužeisti, kai mirties strėlę pervėrė jų brangiuosius, kuriuos jie taip mylėjo ir saugojo. Pirmo skausmo metu buvo linkę pasakyti: “*Visa mano meilė, mano patarimai, mano motinos rūpestis, o mano, kaip tėvo materialinė globa, viskas nuėjo niekais!*” Tačiau Dievas sako kitaip: “*Už tavo vargą ir tavo rūpestį bus atlyginta. Yra viltis, kad tavo vaikai sugriš į šeimos židinį, pas savo artimuosius*”.

Mes savo vargo tikslą pamatysime ateityje. Netrukus pilnai suprasime, kaip esame Dievo mylimi. Mūsų brangieji ir artimieji bus su mumis, todėl laikas ir mūsų pastangos juos ugdant pagal tiesos, teisingumo, pamaldumo ir teisės principus, tikrai nebuvo veltui. Vaikai sugriš su tokiomis pat protinėmis ir moralinėmis savybėmis, kokias turėdami užmigo mirties miegu, todėl daug lengviau pasieks Restitucijos palaimas, kurias Viešpats jiems teiks tuo metu.

Tuo tarpu yra tėvų, kurie nesirūpino savo vaikais, apleido tėvų pareigas ir privilegijas, be

abejonės patirs savo aplaidumo pasekmės ateityje, kai supras, ką galėjo padaryti dėl savo vaikų, bet nepadarė.

Dar daugiau, Dievo teisė siekia viską išlyginti, todėl, kiekvienas sąžiningai vykdės tėvų pareigas, bus apdovanotas už rūpestingumą. Taip pat kiekvienas, kuris apleido tėvų pareigas, pamatys savo aplaidumo rezultatą, nes ką séjome, tą ir pjausime. Supraskime, kad néra geresnės progos ir galimybės ugdyti save, kaip sąžiningai vykdant tėvų pareigas, ruošti savo vaikus teisingam gyvenimui, auklėjant “**juos su Viešpaties drausme ir pamokymu**” (Ef 6:4 [A.J.2]). Be abejonės yra tiesa, jog bet kokios pastangos daryti gera kitiems, o ypač savo vaikams, išsilygins palaima ne tik jiems, bet ir mūsų širdims. Tad tēskim šią geradarystę, nes bėga mūsų metai!

Pabaigai primename Apaštalo Povilo žodžius: “**Todėl guoskite ir stiprinkite vieni kitus...**” (1Tes 5:11 [Č.K.]), šiais žodžiais, kad mūsų Dangiško Tėvo pakviesti sugriš mums brangūs ir mylimi žmonės “**iš priešų krašto**” - mirties stovio. Jų sugrižimas bus daug geresnėse sąlygose nei yra dabar. Tada, valdant Didžiajam Karaliui, visas blogis bus sustabdytas, visi pikradariai neteks veikimo laisvės, padidės visiems reikalinga teisingumo įtaka, “**...nes žemė bus kupina VIEŠPATIES pažinimo, tarsi jūros vandenų apsemta**” (Iz 11:9 [A.R.]). Palaima ir džiaugsmas yra čia pat, prieš mūsų akis! Tam, kuris mus mylėjo, ir už mus paaukojo savo gyvybę, o taip pat Dangiškajam Tėvui, kuris numatė tokį puikų žmonijos Gelbėjimo Planą, nesiliaukime dékoję, garbinkime Tėvą ir Sūnų, tą darykime mūsų kasdieniniu gyvenimu!

BS 85,28. LŠB 93,20.

KAIP REIKIA GARBINTI DIEVĄ

“*Dievas yra dvasia, ir garbintojai turi garbinti dvasia ir tiesa*” (Jn 4:24[A.J.])

GARBINTI Dievą, reiškia vidiniai jausti pagarbą šventiems dalykams. Jeigu tą vidinę pagarbą Dievui išsiugdome tinkamu būdu, turėdami gerus motyvus, ji Jam yra maloni. Tačiau gali būti ir Jam nepriimtinis būdas. Mūsų Viešpats, bendraudamas su samariete prie šulinio, nurodė koks yra Dievui priimtinas garbimo būdas. Galima Jį garbinti net parpuolus, o vis tiek nebūsime malonūs Dievui. Viešpats išaiškino, kad garbinti Jį turėtume dvasia ir tiesa.

Jis atskyrė tas dvi savokas, garbinti dvasia, ir garbinti tiesa. Mes galime daug žinoti tiesos apie mūsų Viešpatį, tačiau, jeigu sąžiningai mūsų šir-

dies troškimų nenukreipsime prie Jo, tai mūsų garbinimas nebus malonus Viešpačiui, ir nesvarbu mūsų turimų žinių apimtis. Bet gali būti ir kitaip; esant pagonimi, bet turint gilius pagarbos Dievui dvasią, tačiau neturint Dievo Žodžio Tiesos žinių, pagarbos dvasia nebus tinkama išreikšti tikrą pagarbą Dievui.

DIEVĄ GARBINTI REIKIA DVASIA IR TIESA

Kaip pavyzdį aptarkime, kaip buvo su šimtininku Kornelijumi. Jis dažnai meldėsi, duoda-

vo išmaldų vargšams, bet buvo pagonis. Jis turėjo nuoširdų troškimą artėti prie Dievo, bet Dievas tuomet dar neleido jam turėti artimesnio ryšio su Juo. Kodėl taip buvo? Todėl, kad Kornelijus tada dar neturėjo (nežinojo) tiesos, o gauti ją galėjo tik pagonims tinkamu laiku. Kaip žinome, kada atėjo tinkamas laikas pagonims, jis pirmas gavo nuo Dievo tiesos žinių, kad galėtų garbinti Dievą ne tik dvasioje, bet ir tiesoje. Viešpats siuntė angelą, kuris pranešė, sakydamas: “**Tavo maldos ir išmaldos pakilo Dievo akivaizdon, ir Jis tave prisiminė. Tai-gi siųsk vyrus į Jopę ir išsikviesk tokį Simoną, vadinama Petru**” (Apd 10:4,5 [Č.K.]).

Tiesa, kuri buvo duota Kornelijui, yra pagrindinis dalykas, kurią turime turėti visi, kad galėtume artėti prie Dievo ir būtume Jo priimti. Tiesos žinios Kornelijui buvo būtinės, nes, nors jis buvo nusidėjėlis, Dievas parūpino atpirkimą Jėzue, davė jam nuodėmių atleidimą ir Kornelijus sužinojo, kad sekant Jėzų, ir vykdant Dievo valią taip, kaip Jis nurodė, gyvens pagal Dievo tvarką. Tokia puiki tiesa buvo apreikšta Kornelijui. Gavo Šventąją Dvasią ir tapo Dievo šeimos nariu.

Taip Dievas veikia ir dabar. Pagoniškuose kraštuose yra žmonių, kurie turi gerą nusistatymą, ir gerus norus, gerus širdies ketinimus, todėl turi pagarbos Dievui dvasią, bet neturi tiesos apie Jėzų, o tą tiesą reikia žinoti kiekvienam, kad galėtų teisingai garbinti Dievą, nes “...tikrieji garbintojai garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje, nes Tėvas tokį Jo garbintojų ieško” (Jn 4:23 [K.B.]).

SAMARIEČIŲ GARBINIMAS NEBUVO TIESOJE

Aptarsime samariečius, kurie buvo pagoniška tauta, ir Dievą garbino Samarijoje, ant Garižimo kalno. Jie guodėsi ta mintimi, kad Dievas buvo jų Dievu. Dėl to samarietė paklausė Jėzaus, kokia būtų Jo nuomonė: “**Mūsų tévai garbino Dievą ant šito kalno, o jūs tvirtinate, kad Jeruzalė esanti vieta, kur reikia Jį garbinti**” (Jn 4:20 [Č.K.]).

Aiškindamas, Jėzus pasakė jai: “**Jūs garbinate, ko nepažistate, o mes garbiname, ką pažiustumė**” (Jn 4:22 [Č.K.]). Mat žydai tuo klausimu turėjo tiesą ir žinojo ką daro. Žydai galėjo garbinti Dievą, nes visa tauta buvo sudariusi Sandorą su Juo, todėl turėjo privilegiją melstis Dievui ir būti išklausytais, nes jie garbino Dievą, laikydami Jį nurodymų. Todėl galime manyti, jog daugelis samariečių turėjo pagarbos Dievui dvasią, tačiau neturėjo tiesos šiuo reikalui. Samariečiai galėjo tapti tikinčiais pagal žydams duotą tiesą, bet nežinojo, kad tai yra būtina, todėl nesigręžė. Bažnyčia Evangelijos amžiuje per Kristaus malonę turėjo galimybę tapti Jo bendrapaveldėtoja. Ir kai kurie tokiu būdu tapo Dievo šeimos nariais. Jeigu mes manome, kad turime tą tiesą, tai dar reikia turėti pagarbos Dievui dvasią, nes kitaip, mūsų maldos nepakils aukščiau už mūsų galvas. Tik tie, kurie suartėjo su Dievu, per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, tapdami Jo vaikais gali garbinti Dievą dvasioje ir tiesoje. Tik jiems Viešpats įvykdys savo gausius ir brangius pažadus.

BS 91,37. LŠB 92,38.

ATSAKYMAI Į KLAUSIMUS

KODĖL DIEVAS LEIDŽIA SUNKIAS KANČIAS ŽMONĖMS?

Klausimas: Jeigu žmonijos tévas myli savo vaikus, saugoja ir padeda jiem, kai ištinka sunkumai ir nelaimės, tai kodėl Dangiškasis Tévas leidžia įvykti didelėms nelaimėms ir kančioms daugumai žmonių, visai neapsaugodamas ir ne-padėdamas jiem? O, gal Jam visai nerūpi kas vyksta su žmonių šeimyna?

Atsakymas: Mes privalome žinoti, kad žmonija, bendrai, nesusieta su Dievu, kaip vaikai su tévu. Kada Adomas nusidėjo, prarado tokį ryšį su Dievu pats ir visi jo palikuonys. Visa žmonija Dievo laikoma puolusia ir bloga, Jam svertima dėl Adomo nepaklusnumo. Kada Jėzus aiškinė apie savo Tėvą, Jis pareiškė: “**Jūsų tévas**

- **velnias ir jūs pasišovę tenkinti jo užgaidus**” (Jn 8:44 [Č.K.]). Prie to Apaštalas dar pridūrė: “...**Paklusdami...** dvasiai, kuri dabar veikia neklusumo vaikuose... Mes žinome, jog esame iš Dievo, o visas pasaulis yra piktotojo (valdomas)... Todėl marinkite tuos savo narius, kurie yra žemėje: ištvirkavimą, netyrumą, aistringumą, piktą pageidimą, taip pat godumą, kuris yra stabmeldystė. Dėl šių dalykų ateina Dievo rūstybė neklusumo vaikams. Jūs irgi kadaise taip elgėtės, gyvendami tarp jų. Bet dabar jūs visa tai nusivilkite: **rūstybę, nirtulį, nelabumą, pyktį, piktžodžiavimą, nešvarias kalbas nuo savo**

lūpų. Nemeluokite vienas kitam, nusivilkė senajį žmogų su jo darbais ir apsivilkę nauju, kuris atnaujinamas pažinimu pagal atvaizdą To, kuris jį sukūrė” (Ef 2:2; 1Jn 5:19; Kol 3:5-10 [K.B.]). Tik tie, kurie ateina prie Dievo per atgailą ir tikėjimą Jėzumi Kristumi, kaip savo asmenišku Gelbėtoju ir Karaliumi ir asmeniškai pasišvenčia Dievui, tokius Jis gali palaikyti savo vaikais.

Kaip jau nurodėme knygoje “Amžių Planas”, straipsnyje “Blogio leidimas”, kad Dievas turi toli siekiantį auklėjamajį tikslą, leisdamas blogą tarp žmonių. Iš anksto žinodamas savo gerą nusistatymą apdovanotи amžinu gyvenimu visus geranoriškai paklusnius tarp žmonių, kai žemėje bus įsteigta Jo Karalystė, bet dabar leidžia žmonėms eiti savo klastos ir suktybės keliu, ir patirti iš to sekančius visokius išbandymus. Dievas užtikrina, kad pagaliau tie išbandymai atneš palaimą.

Tačiau Dievas duoda ypatingą malonę tiems, kurie žengė žingsnį prie Jo per Kristų. Jis skiria jiems ypatingą globą. Jėzus priminė: “**Žinokite, kad net visi jūsų galvos plaukai suskaityti. Tad nebijkite! Jūs vertesni už daugybę žvirblių... Be to žinome, kad viskas išeina į gera mylintiems Dievą, būtent Jo valia pašaukiams... Paveskite Jam visus savo rūpesčius, nes Jis jumis rūpinasi”** (Mt 10:29-31; Lk 12:7; Rom 8:28; 1Pet 5:7 [Č.K.]). Jis neleis, kad kas nors nutiktu netinkamo jų dvasiniam gériui. “**VIEŠPATIES angelas saugo tuos, kurie Jo pagarbiai bijo, ir juos išgelbsti. Išbandykite ir patirkite patys, koks geras yra VIEŠPATS. Laimingas žmogus, kuris randa pas Jį užuovėją! Pagarbiai bijokite VIEŠPATIES, visi Jo šventieji, nes kas pagarbiai Jo bijo, nieko nestokoja! Net liūtukai kenčia skurdą ir alkį, bet einantiems pas VIEŠPATĮ nieko netrūksta”** (Ps 34:8 -12 [A.R.]). Aišku, kai kuriais atvejais Dievas gali leisti kokiam skausmui ištikti, jei Jis numatė tokią geriausią išeitį, kad jų dabartinis gyvenimas staigiai nutrūktų. Kai kada tikri ir ištikimi Die-

vo žmonės miršta kartu su netikinčiais gaisruose, potvyniuose, uraganuose, žemės drebėjimuose ir t.t.

Dievas leidžia, kad Jo žmonės kartais kentėtų sielvartą. Jis žino, kad tam tikrus bruožus galima išugdyti kenčiant. Nes “mes taip pat džiaugiamės sielvartais, žinodami, kad sielvartas ugdo ištvermę, ištvermė - patirtį, patirtis - viltį. O viltis neapvilia... Nors būdamas Sūnus, Jis per savo kentėjimus išmoko paklusnumo... Beje, kiekvienas auklėjimas tam kartui atrodo ne linksmas, o kartus, bet vėliau jis atneša taikingų teisumo vaisių auklėtiniams... Mano broliai, laikykite didžiausiu džiaugsmu, kai patenkate į visokių išbandymus. Žinokite, kad jūsų tikėjimo išbandymas ugdo ištvermę, o ištvermė tesubrėsta iki galio, kad būtumėte tobuli, subrendę ir nieko nestokotumė..., kad jūsų išbandytas tikėjimas, brangesnis už pragaištantį auksą, nors ir ugnimi ištirtą, būtų pripažintas vertu gyriaus, garbės ir šlovės, kai apsireikš Jėzus Kristus... Mylimieji, nesistebėkite, kad jus degina ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas keista, nes taip darosi jums išbandyti. Verčiau džiaukitės, dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai Jo šlovė apsireikš, galėtumėte džiūgauti dideiliu džiaugsmu” (Rom 5:3-5; Žyd 5:8; 12:11; Jok 1:2-4; 1Pet 1:7; 4:12,13 [K.B.]). Tačiau niekada Viešpats neleis, kad koks nors skausmingas išbandymas būtų per sunkus. Nes “**jūsų nėra užtikės joks kitas mėginimas, kaip tik žmogiškas. Bet Dievas yra ištikimas. Jis neleis jūsų mėginti labiau, negu galite (pakelti), bet kartu su mėginimu parūpins ir išeitį, kad galėtumėte ištverti”** (1Kor 10:13 [A.J.2]). Išmėginimą Dievas arba sušvelnins, jei jis bus per daug griežtas, arba duos papildomai jėgos Šventosios Dvasios veikimu, kad pajėgtume atlaikyti, “**nes jėga tobulai pasireiškia silpnybėje**” (2Kor 12:9 [A.J.2]).

LŠB 97'5. BS 95'60.

DABARTINĖ TIESA IR KRISTAUS EPIFANIJOS ŠAUKLYS

Nepriklausomas religinis leidinys, išeinantis kas trys mėnesiai. Žurnalą lietuvių kalba leidžia

Biblijos tyrinėtojų draugijos leidykla

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas apginti Paruzijos Laikotarpio Tiesą, kurią Viešpats suteikė per "Ištikimą Tarną", kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą. Taip pat ginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per "Ištikimą Tarną", išaiškinti, ginti atidengiant Epifanijos-Bazilėjos Laikotarpio aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra esamų laikotarpį dvasinis maistas, pagal Jo valią.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliaava.lt>